

Anyanyelvi édesanyánk mosolyt fakasztó neveket ad néha ünnepeinknek. Ami az oroszban „Feltámadás” (*vaszkreszenje*), az mifelénk Vasárnap, vásárnap. Ami a keresztény vallások legnagyobb ünnepe (*Dominica Sancta*), azt mi Húsvétvasárnapnak mondjuk, amikor végre húst vehet magához az az ember, aki tartotta nagybőjtben a hústilalmat. Szerencsére a tartalmi lényegét illetően minden magyar tudhatja, ha akarja, hogy a mai vasárnapon a keresztény vallás alapját ünnepeljük: Jézus feltámadását.

„Krisztus feltámadt!” – köszönnek egymásnak az ortodox keresztények. „Krisztus feltámadt?” – kérdezik a bizonyítékokat váró gondolkodók. Van helyük a kérdőjeleknek, és van helyük a vitát lesöpörni akaró kijelentő mondatoknak. „Ne kinyilatkoztassunk, beszéljessünk!” (Keresztury D.) A hivatali tekintélyre épülő állítások és a történetkritikai megfontolások eredményezhetnek gyermekded hiteket is, és alapvető elbizonytalanodásokat is. Egy ünnep azonban megerősödésünket hivatott szolgálni. Ebbe belezavarhat ugyan a történelem: „Vártuk a húsvéti feltámadást, és helyette bejöttek az oroszok” – írja visszaemlékezésében Sinkovits Imre. Mindezek ellenére minden ünnep értékelő visszatekintés és fejlődni akaró előrettekintés. A mai ünnep kiemelten is az. Mint a szentségek: valamit lepecsételnek, és valamire küldenek.

Emlékezzünk! A ránk hagyományozott leírások és ezek közül a mai evangélium nagyon életszerű. A végtisztesség megadásának szándékával sírhoz menő asszonyok, a drámai hír hallatára odafutó tanítványok és a helyszín részletes leírása, mindez szinte bennünket is jelenlévővé tesz. Visszük a kenetet, futunk a sírhoz, elnémulunk az üres sír láttán. Ahányan vagyunk, annyiféleképpen éljük meg és beszéljük el tapasztalatainkat. Én a sír után bizonyára Arimateai Józsefhez futottam volna. Ővé a sírbolt, neki van jogosultsága és lehetősége az engedéllyel odahelyezett Jézus ügyében eljárni. Hihetetlen tény, hogy a félelemmel teli tanítványi kör Nagypéntek után hamarosan ki mer állni, hogy életük veszélyeztetésével tanúságot tegyenek az élő Jézusról. Igaz, hogy ebből a beszámolóból kimarad a nagyon is emberi kérdés: És most hol van a ti Jézusotok?

Ünnepi előrettekintésünk lelkiismeret-vizsgálatra indít. Az ember végzi mindennapi dolgait, kötelességeit. Azt is, ami fájdalmas, kényelmetlen, kellemetlen, mint a végtisztesség megadása. Ha lehet, válogatok a teendőmben, és a számomra kellemesebbekre mondom igent. A többit szívesen átengedem másoknak. Amit nem tudok kikerülni, azt sóhajok kíséretében, illendően teljesítem. A kötelességteljesítés nagy érték. A szívvel teljesítés még nagyobb érték.

A hírvivés, az információáramoltatás a mai kor egyik kiemelkedő bűnre vezető alkalmá. Már a tárgyilagos közlésben is benne van a hírvívő egyénisége. Hát még, ha ezt érzelmeivel és fantáziájával színezi. Ezek a jólérsültség magabiztosságát, a híryanag jobb megértetését szolgáló részek kiemelését szolgálják. Jó esetben csupa jó szándékkal. Az alapvető tények rögzítése után jövetnek a vélekedések, megvitatások.

Ebben a rohanó világban az akkori tanítványi futás is üzenet értékű. A futást kiemelt cél, nagyon jelentős élethelyzet teszi indokolttá. A sportban az edző sípja futtat. Manapság milyen sípangokra futok? Egyre több, egyre erősebb rohanásra készítetni akaró hang vesz körül. „A kor szele minden zugban füttyörész” (Sütő A.). A „mérgezett egér” rohangálásából a kemény önnevelés és fegyelem emelhet ki. Ehhez azonban meg kell erősödnöm a Jézushoz tartozni akarás „egy-ügyiségében”.

Az Élet ünnepén legyen hála mennyei Atyánknak Jézusért. Elmondta és bemutatta, hogy mi az emberi élet értelme ezen a földön. Akinek kell a Jézus-követéshez a feltámadás csodabizonyítéka, az így kövesse őt tetteiben és szavaiban. Akinek ehhez más spirituális eszközök kellene, azokat hasznosítsa megszentülése útján. Lényeg, hogy „emberhez méltó gondolatból fakad az emberhez méltó élet” (Bulányi Gy.). Aki kicsit is megteszi a Jézus által tanított Atya akaratát, az megtapasztalja, hogy így élni jó, így élni emberhez méltó. Hát kell ennél nagyobb bizonyító erő az élethez és éltetéshez?!

Király Ignác, Érd

„Még egyáltalán nem értették az Írást, hogy fel kell kelnie a holtak közül.” (Jn 20,9)

1. Mennyire ismerem a Szentírást?
2. Mi jut eszembe a bizalomról?
3. Mit veszek észre a látnivalók közül?

[Angel]